

asądSygn. akt III AUa 2359/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Joanna Baranowska

Sędziowie: SSA Mirosław Godlewski

SSA Anna Rodak (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Nagy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 grudnia 2016 r. w Ł.

sprawy **F. K. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.**

o emeryturę

na skutek apelacji F. K. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 3 listopada 2015 r. sygn. akt IV U 1087/14

1. **oddala apelację,**

2. **przyznaje i nakazuje wypłacić ze S karbu Państwa - Sądu Okręgowego w Sieradzu na rzecz radcy prawnego R. Z. ja kwotę 166,05 (sto sześćdziesiąt sześć ó 05/100) złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za II instancję.**

Sygn. akt III AUa 2359/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 11.09.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. odmówił F. K. (1) prawa do emerytury, na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwagi na nieosiągnięcie wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 66 lat i 7 miesięcy, nieosiągnięcie 25 - letniego okresu składkowo - nieskładkowego oraz nieudokumentowanie co najmniej 15 letniego stażu w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od powyższej decyzji w/w wnosił o jej zmianę wnosząc o zaliczenie jako pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia w (...) w (...) oraz ponowne przeliczenie stażu ogólnego; wskazywał, że do ogólnego stażu organ rentowy nie uwzględnił zatrudnienia w Zakładzie (...) u p. Z. C. w Z.. Precyzując odwołanie pełnomocnik strony ustanowiony w sprawie wnosił o zaliczenie następujących okresów jako pracy w szczególnych warunkach: 19.09.1983 - 28.02.1987 - C.Z.S.S. SPOŁEM w W. Oddział w S., 1.04.1987 - 30.09.1988 - Zakład (...) w W., 1.08.1994 - 30.11.1994 - Zakład (...) w Z. oraz okresu pracy w Niemczech od 15.09.1994 - 14.12.1994, wykonywania zlecenia w okresie luty - kwiecień 1993r. i październik - listopad 1993 w firmie (...).

W odpowiedzi organ rentowy podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji i wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 3 listopada 2015 r. Sad Okręgowy w Sieradzu oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało poprzedzone następującymi ustaleniami faktycznymi:

F. K. (1) urodził się (...)

W okresie od 1.06.1987 - 15.01.1988, wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu społecznemu jako pracownik z tytułu zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładzie (...), B. Ł. (1) z tym, że wystąpiły przerwy w opłacaniu składek w miesiącach: X.1987 - 16 dni urlop bezpłatny, XII.1987 - 15 dni urlop bezpłatny.

W latach 1980 - 2002, B. Ł. (1) prowadził Zakład (...). Odwołujący nie otrzymał od pracodawcy zaświadczenia o pracy dot. okresu przed 1.06.1987r., jak i po 15.01.1988r., bowiem strony nie łączył stosunek pracy, a wnioskodawca jedynie „dorabiał” w tym zakładzie od czasu do czasu i zajmował się przygotowywaniem drzewa na dach, nie był także zgłoszony do ubezpieczenia w tych okresach.

W zakładzie (...), od marca 1987r., przez około 11 miesięcy pracował P. O. (1), w charakterze pomocnika murarza. Był on zgłoszony do ubezpieczeń w ZUS. Ponadto w zakładzie tym pracował także R. Ś. w latach 1987 - 1988, przez okres 7 - 8 miesięcy jako murarz, za którego pracodawca nie opłacił składek.

W okresie od 01.01.1993 - 31.12.1993, E. B. nie dokonał zgłoszenia odwołującego do ubezpieczenia społecznego.

W okresie 01.01.1992 - 31.12.1996, płatnik - (...) Zakład (...), B. B., nie zgłosił F. K. do ubezpieczenia społecznego. W dniu 11.05.2015r., B. B. wystawił odwołującemu zaświadczenie o wykonywaniu prac w szczególnych warunkach na stanowisku dekarza za okres od 1.06.1992 - 25.09.1992 r., a w dniu 16.02.2015r., za okres od 01.08.1994 - 30.11.1994 r. Odwołujący otrzymał także zaświadczenie wystawione przez B. B. o zawartej umowie zlecenia ze wskazaną wysokością zarobku.

B. B. podał, iż odwołujący pracował u niego w Zakładzie (...) jako dekarz około roku 1993 lub 1996 przez kilka miesięcy z tym, że nie pamiętał, czy zatrudniał w-cę na podstawie umowy o pracę, czy umowę zlecenia.

W okresie od 01.07.1994 - 30.07.1994, F. K. (1) był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, w ramach umowy o pracę, w Zakładzie (...) w Z., w charakterze blacharza-dekarza. Praca odwołującego polegała na cięciu blachy i układaniu jej na szczycie wieży kościelnej. Wnioskodawca pracował także w Ł., S. zawsze przy robotach blacharsko-dekarskich

Za okres pracy w Niemczech od 15.09.1994 - 14.12.1994, odwołujący przedstawił wypełniony druk „zapewnienie przyjęcia/umowa o pracę”

W dniu 6.11.2013r., F. K. złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę. Po rozpoznaniu wniosku zaliczono do ogólnego stażu 22 lata, 9 miesięcy i 10 dni okresów składkowych (14.11.1969 - 24.10.1971, 25.10.1971 - 16.10.1973, 17.10.1973 - 30.04.1977, 23.05.1977 - 24.07.1977, 28.07.1977 - 30.06.1978, 18.08.1978 - 16.06.1982, 19.09.1983 - 28.02.1987, 8.12.1988 - 18.04.1989, 10.07.1989 - 30.07.1989, 1.08.1989 - 28.09.1989, 1.10.1989 - 27.10.1989, 27.06.1990 - 22.05.1991, 23.05.1991 - 31.08.1991, 4.09.1991 - 29.02.1992, 15.02.1993 - 16.03.1993, 10.05.1993 - 30.11.1993, 3.04.1994 - 30.06.1994, 1.07.1994 - 21.07.1994, 18.04.1995 - 19.05.1996, 1.06.1996 - 22.12.1998, 12 dni okresów nieskładkowych (25.05.1996 - 31.05.1996) oraz 1 rok, 1 miesiąc okresów składkowych zagranicznych (21.06.1982 - 30.06.1983), w tym 14 lat, 11 miesięcy i 11 dni w szczególnych warunkach od 14.11.1969 - 24.10.1971, 25.10.1971 - 16.10.1973, 17.10.1973 - 30.04.1977, 18.08.1978 - 16.06.1982, 18.04.1995 - 19.05.1996, 01.06.1996 - 22.12.1998).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sad Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne.

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego, odwołujący wykazał posiadanie 15 - letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, gdyż okres pracy uznany przez organ rentowy, należy uzupełnić o okres pracy w Zakładzie

(...) w Z. od 01.07.1994 - 30.07.1994, w charakterze blacharza-dekarza, którą wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy

Odnosnie drugiej spornej przesłanki, tj. stażu ogólnego, zdaniem Sądu doliczeniu do tego stażu podlega jedynie okres podlegania ubezpieczeniu społecznemu jako pracownika z tytułu zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładzie (...) w W., B. Ł. (1) od 1.06.1987 - 15.01.1988 z wyłączeniem 31 dni okresów urlopów bezpłatnych. W ocenie Sądu brak natomiast podstaw, by zaliczyć do stażu sumarycznego okres zatrudnienia w Zakładzie (...) w W. B. Ł. od 1.04.1987 - 31.05.1987, jak i od 16.01.1988 - 30.09.1988, bowiem brak dowodów na okoliczność zgłoszenia wnioskodawcy do ubezpieczeń. Brak opłacania składek potwierdził zresztą świadek B. Ł. (1) - właściciel zakładu. Ponadto jak wynika z zeznań tegoż świadka, między stronami nie było zawartej umowy o pracę, a odwołujący jedynie „dorabiał” w tymże Zakładzie.

W ocenie Sądu I instancji, brak jest również podstaw do powiększenia stażu ogólnego odwołującego o zatrudnienie w (...) Zakładzie (...) od 1.06.1992 - 25.09.1992, bowiem brak jakichkolwiek dowodów w postaci akt osobowych wnioskodawcy z tego okresu, a zeznania świadka B. B. są nieprecyzyjne i budzą wątpliwości. Niemiarodajne są zeznania tegoż świadka, który stwierdza, że wnioskodawca pracował u niego przez kilka miesięcy około roku 1993 lub 1996. Nie bez znaczenia dla oceny wiarygodności zeznań świadka jest także okoliczność, że najpierw w zaświadczeniu o wykonywaniu prac w szczególnych warunkach wystawionym w dniu 16.02.2015r., świadek stwierdził, że odwołujący był zatrudniony w jego zakładzie pracy jedynie w okresie od 1.08.1994 - 30.11.1994, by następnie dopiero w zaświadczeniu z 11.05.2015r., czyli już po złożeniu zeznań przed Sądem stwierdzić, że skarżący był zatrudniony od 1.06.1992 - 25.09.1992. Wyjaśnieniem takim nie może być także zawarte w piśmie procesowym z 11.05.2015r. stwierdzenie pełnomocnika odwołującego, że w zaświadczeniu z 24.02.2015r. okres zatrudnienia został błędnie wskazany, zwłaszcza, że nie jest to poparte żadnym racjonalnym uzasadnieniem, ani nie ma potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym.

Odnosnie pracy w Niemczech przy uprawie kapusty od 15.09.1994 - 14.12.1994, w ocenie Sądu nie podlega on także uwzględnieniu w stażu ogólnym odwołującego. Niemiecka instytucja ubezpieczeniowa w piśmie z 19.06.2015r. oświadczyła, że brak jest podstaw do wydania przez nią zaświadczenia dotyczącego potwierdzenia okresu ubezpieczenia odwołującego w Niemczech. Nadto nie można uznać, że zapewnienie przyjęcia do pracy jest równoznaczne z faktycznym zawarciem stosownej umowy o pracę. Znamienne jest to, że z treści formularza nr 379783 zatytułowanego „PL zapewnienie przyjęcia/umowa o pracę” wynika jedynie, że pracownik niemieckiego urzędu pracy w dniu 16.06.1994r. stwierdził brak zastrzeżeń przeciwko udzieleniu zezwolenia na pracę w aspekcie przewidywanego zatrudnienia, zastrzegając, że adnotacja ta nie zastępuje zezwolenia na pracę, o które należy wystąpić dodatkowo po przyjeździe, a przed podjęciem pracy. Ponadto uwierzytelniona przez pełnomocnika kserokopia tego dokumentu, sporządzona z kserokopii wykonanej przez pracownika Archiwum Zakładowego (...) Urzędu Wojewódzkiego w Ł., załączona do pisma procesowego z 27.07.2015r., nie zawiera wszystkich tych adnotacji, jakie zawiera kserokopia załączona przez w/w do pisma procesowego z 29.12.2014r. Brak jest dokumentu jednoznacznie potwierdzającego faktyczne wykonywanie tej umowy przyrzeczonej, a przede wszystkim oficjalnego potwierdzenia objęcia ubezpieczeniem rentowym przez właściwą niemiecką instytucję ubezpieczeniową.

W ocenie Sądu Okręgowego nie podlegał także uwzględnieniu w stażu emerytalnego, okres pracy świadczonej przez wnioskodawcę, na podstawie umów zlecenia, na rzecz firmy (...), bowiem w wyniku przeprowadzonego przez ZUS postępowania wyjaśniającego ustalono, że płatnik składek nie zgłosił wnioskodawcy do ubezpieczenia społecznego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne.

Sąd powołał się na regulację prawną zawartą w art. 184 ust. 1 cyt. ustawy, zgodnie z którą ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

Natomiast art. 32 ust. 2 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ustępie 1 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4).

W tym także zakresie należy stosować przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z jego §3 i 4 pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury jeżeli łącznie spełnia warunki: mężczyzna jeżeli osiągnął wiek 60 lat, ma wymagany „okres zatrudnienia” 25 lat, w tym przepracował co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sąd wskazał, iż spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy odwołujący legitymuje się co najmniej 25 - letnim okresem ubezpieczenia, w tym co najmniej 15 letnim stażem w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu I instancji postępowanie dowodowe wykazało, że o ile istnieją podstawy do powiększenia stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych, który został przez ZUS uwzględniony w wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 11 dni, o okres pracy na stanowisku blacharza - dekarza w Zakładzie (...) w Z. od 01.07.1994 - 30.07.1994, to odmowa przyznania prawa do emerytury wynika z braku spełnienia przesłanki stażu ogólnego. Uzupelnienie sumarycznego stażu uwzględnionego przez ZUS o okres pracy wnioskodawcy w Zakładzie (...) w W., B. Ł. (1) od 1.06.1987 - 15.01.1988, z wyłączeniem okresów urlopów bezpłatnych, nie stanowi bowiem co najmniej 25 lat, a 24 lata, 6 miesięcy i 7 dni.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴§1kpc, Sąd oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł ubezpieczony zarzucając:

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego i bezpodstawnym pominięciu wniosków płynących z zeznań świadków ; P. O. (1), P. O. (2) i R. Ś., wyprowadzeniu z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających, a nadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, poprzez uznanie, że:

- wnioskodawca nie wykonywał pracy na podstawie umowy o pracę w Zakładzie (...) w W. B. Ł. (1), w okresie od 1. 04. 1987 r. do 31.05.1987 r. i od 16.01.1988 r. do 30.09.1988 r. jak i braku opłacania składek w ww. okresach przez pracodawcę;

- wnioskodawca nie był zatrudniony w Zakładzie (...) od 1.06.1992 r. do 25.09.1992 r. jak i braku opłacania składek w ww. okresie przez pracodawcę;

- brak jest dowodów na podleganie przez wnioskodawcę ubezpieczeniu w trakcie pracy w Niemczech, przy kapuście, w okresie od 15.09.1994 r. do 14.12.1994 r.

Co zdaniem Sądu zadecydowało o niespełnieniu warunku przyznania prawa do emerytury w postaci wymaganego stażu sumarycznego – 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych;

- naruszenie prawa materialnego § 3 w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez ich błędną wykładnię i uznanie wnioskodawcy nie przysługuje prawo do emerytury w związku z brakiem 25- letniego okresu składkowego i nieskładkowego;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść oraz niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy powodujące sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez nieuwzględnienie wynikających z treści złożonych w sprawie zeznań przez świadków, okoliczności związanych z zatrudnieniem ubezpieczonego w Zakładzie (...) w W. B. Ł. (1), wykonywania pracy w Niemczech, na podstawie umowy o pracę oraz w Zakładzie (...), wskazujących na spełnienie warunków uzasadniających przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury w postaci wymaganego – 25 letniego sumarycznego okresu ubezpieczenia.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania i zmianę zaskarżonej decyzji organu rentowego i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sadowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew wywodom apelacji, Sąd pierwszej instancji wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sprawy i treści obowiązujących i powołanych w uzasadnieniu wyroku, przepisach prawa materialnego.

Zgodnie z treścią art. 184 ustawy emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1)** okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)** okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie z jego § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury jeżeli łącznie spełnia warunki: mężczyzna jeżeli osiągnął wiek 60 lat, ma wymagany „okres zatrudnienia” 25 lat, w tym przepracował co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu I instancji, iż postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie, wykazało, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, gdyż do stażu pracy w warunkach szczególnych uznanego przez ZUS (tj. 14 lat, 11 miesięcy i 11 dni) należy doliczyć, wykazany przez ubezpieczonego, okres pracy w warunkach szczególnych, na stanowisku blacharza – dekarza, w Zakładzie (...) w Z. od 01.07.1994 - 30.07.1994.

W sposób uprawniony Sąd I instancji uznał również, że do sumarycznego stażu pracy należy ubezpieczonemu doliczyć okres zatrudnienia w Zakładzie (...) w W. - B. Ł. (1) od 1.06.1987 - 15.01.1988, z wyłączeniem okresów urlopów

bezpłatnych. Zaliczenie jednak tego okresu, do okresów składkowych i nieskładkowych uznanych przez organ rentowy, zwiększa staż sumaryczny wnioskodawcy jedynie do 24 lat 6 miesięcy i 7 dni.

Spór w niniejszej sprawie sprowadza się zatem do pozostałych okresów, nie zaliczonych przez organ rentowy oraz Sąd I instancji, do okresów składkowych tj. okresów zatrudnienia w Zakładzie (...) w W. B. Ł. (1) w okresach od 1.04.1987 r. do 31.05.1987 r. i od 16.01.1988 r. do 30.09.1988 r. , w Zakładzie (...) od 1.06.1992 r. do 25.09.1992 r. i w Niemczech „przy kapuście” od 15.09.1994 r. do 14.12.1994 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego za całkowicie bezzasadny należy uznać zarzut apelacji naruszenia przez Sąd I instancji prawa procesowego poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie sprzecznych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Z kolei w myśl art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów, może mieć zatem miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia przez sąd reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (por. wyrok SN z 6.11.2003 r. II CK 177/02 niepubl.).

Podkreślenia wymaga także fakt, że dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Koniecznym jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (post SN z 23.01.2001 r. IV CKN 970/00, niepubl. wyrok SN z 27.09.2002 r. II CKN 817/00).

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Natomiast zarzut dowolnego i fragmentarycznego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji, i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy, a ponadto podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania sądu pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego przedmiotowa apelacja powyższych wymogów nie spełnia. Procesowe zarzuty strony sprowadzają się w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów przezeń dokonaną i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego i własny pogląd na sprawę, z pominięciem okoliczności dla niego niewygodnych. Tymczasem zadaniem Sądu Apelacyjnego – prawidłowo zrealizowanym – było przeprowadzenie całościowej oceny zebranego w sprawie materiału, ponieważ tylko taka mogła dać pełny obraz spornych okoliczności.

Sąd Okręgowy przeprowadził dokładne i wnikliwe postępowanie dowodowe, wskazał dowody na podstawie, których dokonał ustaleń faktycznych w postaci dokumentacji osobowej ze spornego okresu oraz częściowo zeznań świadków: B. Ł. (1), P. O. (1), R. Ś., B. B., W. B., S. K., G. S., P. O. (2) oraz wnioskodawcy. Szczegółowo również uzasadnił dlaczego uznał, iż brak jest podstaw do zaliczenia ubezpieczonemu, spornych okresów do okresów składkowych.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji, iż twierdzenia wnioskodawcy, że w oprócz okresu wykazanego w umowie o pracę tj. 1.06.1987 do 15. 01.1988 r., był zatrudniony w Zakładzie (...) w W. B. Ł. (1) również w okresach od 1.04.1987 r. do 31.05.1987 r. i od 16.01.1988 r. do 30.09.1988 r., nie znajdują na wiarę. W szczególności wnioskodawca nie przedstawił jakiegokolwiek dokumentacji pracowniczej, wykazującej, iż był zatrudniony w powyższych okresach. Nadto twierdzenia wnioskodawcy pozostają w sprzeczności z zeznaniami pracodawcy, który wskazał, iż zatrudnił ubezpieczonego na podstawie umowy o pracę jedynie w okresie od 1.06.1987 r. do 15.01.1988 r. Przed zawarciem umowy wnioskodawca wykonywał u niego jedynie prace dorywcze. Zatrudnienia wnioskodawcy w spornych okresach, wbrew twierdzeniom apelacji, nie potwierdzają także zeznania świadków: P. O. (1), P. O. (2) i R. Ś.. Świadkowie ci bowiem zeznali jedynie, iż pracowali z wnioskodawcą w 1987 r., nie wskazując konkretnych dat.

W tych okolicznościach w sposób uprawniony Sąd I instancji uznał, iż brak jest podstaw do zaliczenia ubezpieczonemu wyżej wskazanych okresów do okresów ubezpieczenia.

W sposób uprawniony Sąd I instancji uznał, iż brak jest podstaw do uznania, iż wnioskodawca był zatrudniony w Zakładzie (...) w okresie od 1.06.1992 r. do 25.09.1992 r., gdyż brak jest jakiegokolwiek dowodów w postaci akt osobowych wnioskodawcy z tego okresu, a zeznania świadka B. B. oraz wystawiane przez niego zaświadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 11.05.2015 r., budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. Świadek ten zeznał bowiem przed Sądem I instancji, że wnioskodawca pracował u niego przez kilka miesięcy około roku 1993 lub 1996, w zaświadczeniu o wykonywaniu prac w szczególnych warunkach wystawionym w dniu 16.02.2015r., potwierdził, że odwołujący był zatrudniony w jego zakładzie pracy w okresie od 1.08.1994 - 30.11.1994, a następnie w zaświadczeniu z 11.05.2015r., wystawionym po złożeniu zeznań przed Sądem, stwierdził, że skarżący był zatrudniony w jego firmie również w okresie od 1.06.1992 - 25.09.1992. Skoro brak jest jakiegokolwiek dokumentacji pracowniczej potwierdzającej zatrudnienie ubezpieczonego w spornym okresie, a świadek B. B. zeznając przed Sądem I instancji, w dniu 21. 04. 2015 r., nie był w stanie podać konkretnie w jakim okresie zatrudnił wnioskodawcę, nie był pewny nawet, w którym roku ubezpieczony u niego pracował, wystawione przez niego w okresie późniejszym zaświadczenie potwierdzające zatrudnienie F. K. (1) w szczególnych warunkach w okresie od 1.06. 1992 r. do 25.09.1992 r., uznać należy za niewiarygodne.

Zasadnie również Sąd I instancji wywiódł, iż brak jest podstaw do uwzględnienia w stażu sumarycznym odwołującego, okresu pracy w Niemczech przy uprawie kapusty od 15.09.1994 - 14.12.1994 r.. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż niemiecka instytucja ubezpieczeniowa w piśmie z 19.06.2015r. oświadczyła, że brak jest podstaw do wydania przez nią zaświadczenia dotyczącego potwierdzenia okresu ubezpieczenia odwołującego w Niemczech. Wbrew wywodom apelacji dowodem potwierdzającym, iż wnioskodawca podlegał, w spornym okresie, ubezpieczeniu nie jest, załączony do materiału sprawy, formularz nr 379783 zatytułowany „PL zapewnienie przyjęcia/umowa o pracę”, gdyż z jego treści wynika jedynie, że pracownik niemieckiego urzędu pracy w dniu 16.06.1994r. stwierdził brak zastrzeżeń przeciwko udzieleniu zezwolenia na pracę w aspekcie przewidywanego zatrudnienia, zastrzegając, że adnotacja ta nie zastępuje zezwolenia na pracę, o które należy wystąpić dodatkowo po przyjeździe, a przed podjęciem pracy. Wnioskodawca nie przedstawił dokumentu potwierdzającego, iż faktycznie doszło do zawarcia umowy o prace z niemieckim pracodawcą, i że został objęty z tego tytułu ubezpieczeniem rentowym przez właściwą niemiecką instytucję ubezpieczeniową.

W konkluzji uznać należy, iż Sąd I instancji dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, zgodnie z regułami wynikającymi z art. 233§ 1 kpc i w sposób uprawniony przyjął, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia, iż wnioskodawca legitymuje się 25-letnim okresem ubezpieczenia.

Skoro zatem wnioskodawca nie wykazał 25-letniego okresu ubezpieczenia, nie znajduje uzasadnienia zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów prawa materialnego tj. art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. oraz § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W konsekwencji powyższych rozważań Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O zwrocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, orzeczono na podstawie § 11 ust. 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2, § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. 2013 poz. 490 z póź. zm).